

Escenes veïnals (IX)

Un relat de: [Gabriel Boloix Torres](#)

I

L'HOME DEL CAMINAR PARSIMONIÓS.

Tres quarts de dues de la nit d'un dissabte a la gran ciutat comptal.

La claror dels fanals il·lumina una solitària estació de bus.

Espero el nocturn mentre miro detingudament els rètols informàtics.

Per uns instants em distrec pensant en els records de la nit passada i en els moments de disbauxa d'aquesta última nit

La ment em mostra la imatge d'un rodamón amb una gran flassada que dorm al costat de l'entrada de l'estació de metro.

La imatge em deprimeix i em fa oblidar els moments de gresca de la nit.

Fixo els ulls al carril per on acostuma a venir l'autobús.

No en ve cap. Veig un home que camina a poc a poc, que sembla cansat.

Al principi no em preocupa la seva presència, però després s'apropa a mi i em comença a neguitejar.

M'ensenya la mà. Me n'adono que vol que li dongui alguna cosa.

La seva mà tremola. Té fred. El seu rostre pàlid i sense afeitar, el seu alè pudent i el seu aspecte visiblement descuidat, em deixen garratibat.

S'asseu al meu costat i em mira. La seva veu eixuta em demana diners per comprar el bitllet i anar-se'n a casa d'algún parent.

La situació em fa sentir incòmode.

Maleït sigui! Porto els diners justos per comprar el bitllet.

Miro ràpidament el seu esguard. Sé que em diu la veritat, que realment busca algun lloc per aixoplugar-se, que pateix de debò, que ho esta passant malament.

Li dic que ho sento molt però que no el puc ajudar.

L'home no em diu res. No em retreu res. No em pressiona perquè li dongui diners. No marxa del meu costat maleïnt-me els ossos.

Apareixen mes persones i l'home del caminar parsimoniós s'apropa a aquestes persones i els demana diners.

Apareix l'autobús, pujo, pago el bitllet i prefereixo ignorar si l'home ha aconseguit alguna moneda.

Oblida-t'en!. Em repeteixo mentalment. Intento ordenar els meus sentiments i pensar que no tinc cap culpa si no he pogut ajudar a aquella ànima perduda. Intento pensar que són coses que passen en una societat tan desequilibrada com la nostra.

Intento oblidar el rodamón de l'entrada del metro i aquest home de l'estació i prefereixo pensar de nou en els últims moments de disbauxa de la nit.

II

UN HOME MISTERIÓS EN UNA ESTACIÓ QUALSEVOL.

Tres quarts de dues de la nit d'un dissabte a la ciutat comptal.

Els únics elements que m'acompanyen són la claror dels fanals i una estació buida i silenciosa.

Espero amb ànsia l'arribada del nocturn. Cada minut que passa se'm fa l'espera més feixuga. Per moments desitjo una mica de companyia d'algún altre usuari d'aquesta línia d'autobusos.

Però no apareix ningú. Mato el temps pensant en els moments de disbauxa d'ahir i d'aquesta nit. Passos!.

És un caminar parsimoniós que s'apropa a l'estació.

Els pensaments de gresca es fonen per donar pas a un mar d'incertesa sobre l'origen i la identitat d'aquells passos.

Qui és?. Com va vestit?. Serà un usuari més de la línia?.

O potser serà un simple vianant?. O potser serà un individu estrany que em treurà el ganivet i em demanarà la pasta?...

Em giro i un mescla de curiositat i d'angoixa m'envaeix.

És un home jove que va vestit amb una caçadora negra, uns pantalons foscos visiblement gastats.

Cada cop està mes aprop de mi. S'asseu al mateix banc on joestic assegut i em mira fixament.

Per què em mira fixament?. Que pretén?.

S'apropa al meu costat. El seu rostre pàlid, el seu alè pudent, una mirada que transmet preocupació i algún neguit en el seu interior em demanen diners pel bitllet.

M'aparto del seu costat. M'aixeco del banc. Aquella veu gruixuda i aquella mirada de pocs amics m'atemporeix.

Li dic amb un to sec i distant que ho sento molt però que només tinc diners per mi.

I llavors penso: I ara que farà?. On anirà?.

L'home em mira i em llença un gest de menyspreu.

Només desitjo que arribi el bus i treure'm del meu davant aquell home misteriós.

L'individu misteriós s'encén un cigarret i comença donar petits tombs, passant cada cop per davant meu.

Només em produeix una total desconfiança aquesta persona. Només em fa sentir angoixat. M'entren moltes ganes que arribi el bus o alguna persona.

Arriben més persones i em sento més alleujat.

S'apropa el bus. L'individu demana diners a la gent i no en reb de ningú. Arriba el bus. Pujo. Pago el bitllet. I veig com l'individu marxa i desapareix. Respiro tranquil. Lament.

III

L'APROFITAT.

Tres quarts de dues de la nit d'un dissabte qualsevol a la ciutat comtal.

La claror dels fanals il·lumina una solitaria estació, fet que demostra que al cap de setmana a aquella hora poca gent torna de treballar i força gent va de gresca.

Començo a enriular-me sol. Penso en els acudits que m'han explicat avui i en els que m'explicaren allí en plena nit de disbauxa en un bar musical amb altres amics.

Fixo la vista al carril de l'autobus i encara no en ve cap.

Se'm torna a escapar el riure. I sento una veu alegre i marxosa que em diu:

- Ei, tio... se't veu molt content, oi? Mira, tio, em pots ajudar?.

Em giro i veig un home jove, vestit amb una caçadora negra, i roba texana. El seu rostre és pàlid, l'alè pudent i un somriure burleta als llavis. Em quedo sorprès de tanta confiança i li responc seguint-li la corrent i fent-me el despistat:

- Ajudar?. Com?.

L'individu en qüestió se n'adona que he adoptat una postura receptiva i comença a enrotllar-se:

- Resulta que he vingut de marxa amb el cotxe de segona mà. L'he deixat aparcat en un lloc molt transitat. Quan he tornat, ara fa poca estona m'he trobat que al costat del meu cotxe hi havia un altre vehicle aparcat en doble fila que ha impedit que el meu cotxe sortís d'on estava ben aparcat. No he pogut treure el meu vehicle després d'estar-me tres hores picant el claxon. En aquell moment he decidit entrar bar per bar preguntant pel propietari del vehicle que m'ha amargat la nit. I òstia tu... hauries d'haver vist en quins bars de mala mort m'he posat!. I llavors m'he posat nerviós i m'he entrebancat. I més tard m'he adonat que m'han robat la cartera. I estic segur que eren una banda d'skins. Per sort porto cinquanta cèntims a sobre... però me'n falten dos euros.

- I jo què vols que faci?.- Li he contestat vacil·lant una mica després de tal discurs.

- Em podries donar dos euros. I així em faràs un favor.

- I com sé jo que el que em dius és veritat? Mira tio... si a tu una banda d'skins t'ha robat la cartera, a mi una colla de punkis m'han volgut segrestar. Ho sento molt tio, però t'hauràs d'espavilar per un altre canto.

- Vinga tio enrotlla't!. Vinga, vinga... enrotlla't una mica!.- Ha contestat l'home jove veient que l'explicació de la seva malastrugança no li ha servit de res.

He desitjat més que mai que vingués el bus per treure'm de sobre aquest pesat amb una facilitat increïble per la fabulació.

Han vingut més persones i s'ha enganxat com una paparra a altres persones. Alguns reien. Però l'home jove ha intentat en tot moment fer creure que allò que explicava era cert.

Ha vingut el bus. He pujat. He pagat el bitllet i he somrigut pensant en els acudits de la nit passada i amb aquest home que impotent veia com marxava el bus.